

ANDRÉ MAUROIS

Țara celor o mie și una de mendre

EDITURA ION CREANGĂ

ANDRÉ MAUROIS

de l'Académie française

LE PAYS DES TRENTE-SIX MILLE VOLONTÉS

Hachette, Paris, 1962

TARA CELOR O MIE SI UNA DE MENDRE

ANDRÉ MAUROIS

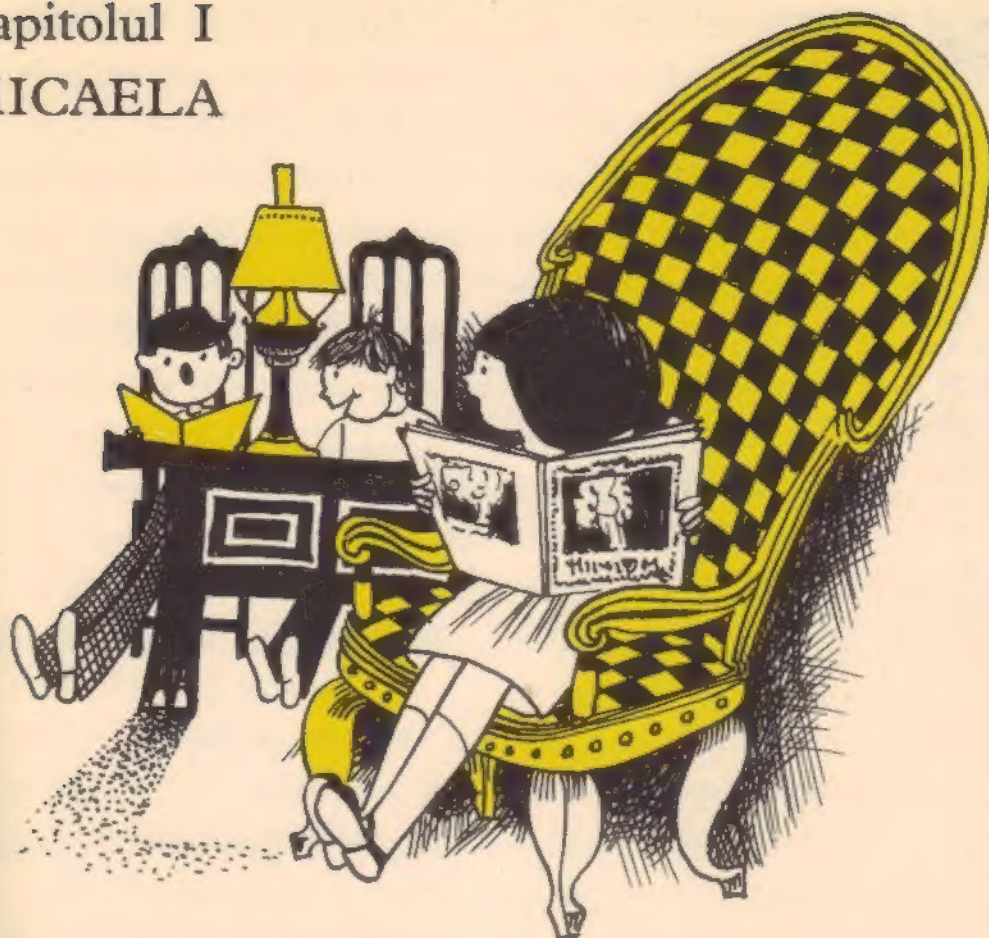
În românește de ILEANA VULPESCU

EDITURA ION CREANGĂ, BUCUREȘTI, 1976

Capitolul I

MICAELA

— *«Fa-ra-on visă un vis», zise Olivier. «Și ia-tă, i se pă-rea că stă pe ma-lul Ni-lu-lui... Și se făcea că din Nil ie-șeau șap-te vaci gra-se...».*

— Olivier, taci din gură! îl întrerupse Micaela. *Învăț fabula și nu-nțeleg nimic dacă vorbești.*

Și-o luă, a zecea oară, de la capăt: *«Ți-nea în cioc un boț de brîn-ză».*

— *«Un de-șert», repeta Gerald, «este o în-tin-de-re i-men-să de pă-mînt sterp... Un vul-can este un mun-te care îm-proaș-că flă-cări și la-vă topită, printr-o des-chi-ză-tu-ră nu-mi-tă cra-ter».*

— Gerald, taci din gură! îl muștră Micaela. Învăță fabula: «*Ți-neă în cioc un boț de brînză*».

Să vezi că a doua zi, la școală, n-are să știe fabula*, și domnișoara Sugativă o să se-nfurie. Băieții ăștia erau insuportabili. Oricum, n-avea nici un chef să-nvețe nici un fel de fabulă; avea chef s-aranjeze prin sertare. Îi plăcea să-mpăturească bucăți de stofă, să puie-n ordine vechi liste de bucate, programe.

— La culcare, copii! spuse Domnișoara.

— «*Fa-ra-on*», zise Olivier, «*visă un vis. Și ia-tă, i se părea că stă pe ma-lul Ni-lu-lui...*»

— «*Un de-șert*», spunea Gerald, «*este o în-tin-de-re i-men-să...*».

— «*Ți-neă în cioc un boț de brînză*», repeta Micaela.

— La culcare toți trei, îi pofti Domnișoara, bătînd din palme. Hai, grăbiți-vă!

— Domnișoară, zise Micaela, nu mi-e somn și n-am chef să mă culc.

---

* Micaela învață pe dinafară una dintre cele mai cunoscute fabule ale marelui poet francez La Fontaine, *Le Corbeau et le Renard* [Corbul și Vulpoiul].

Ea pare să se fi poticnit la versul al doilea:

*Maitre corbeau, sur un arbre perché,
Tenait en son bec un fromage...
[Cumătrul corb, pe-o creangă cocoșat,
Ținea în cioc un boț de brînză...].*

Olivier memorizează o povestire mitologică (*Visele Faraonului*), iar Gerald învață la geografie (lecția *Despre formele de relief*). (N. trad.)

— Copiii nu-și pot face o mie și una de mendre, hotărî Domnișoara... La culcare!

Micaela se dezbracă amărîtă. Fusese o zi plictisitoare. Înainte de cină, în loc să-i croiască o rochiță păpușii, a trebuit să scrie-o scrisoare de mulțumiri unei mătuși bătrîne. În timpul mesei, a vrut să povestească o istorioară care i se părea nostimă, însă Tata, care poftise un prieten, îi spusese Micaelei să tacă, iar el vorbise despre alegeri. După masă, încercase să-nvețe-o fabulă; n-a putut de răul fraților ei. Și-acum, o trimiteau la culcare. Oamenii mari ar fi foarte supărați dacă li s-ar da ordine-n felul ăsta.

«Of!» își spunea ea vîrîndu-se-n pat, «tare-aș mai vrea să știu dacă există undeva o țară-n care să-ți poți face o mie și una de mendre».

Simți oarecare plăcere cînd își puse capul pe-o pernă curată, apoi, se gîndi — nu fără teamă — la orele de-a doua zi. Cu siguranță că Yvonne o să știe și fabula și nici la dictare

n-o să facă vreo greșeală. La urma urmelor, i se părea cam sîciitor ca Yvonne asta să tot fie mereu prima-n clasă. Micaela-nvăța destul de bine, dar era distrată și, mai ales, uneori, avea așa de mult chef să se joace ori să-și aranjeze prin sertare că uita să-nvețe.

Rămase multă vreme cu ochii deschiși, poate zece minute, pe urmă, i se păru că raza de lumină, care se strecura pe sub ușă, din camera părinților, creștea și se prefăcea-ntr-un soare. În același timp, cearșaful alb de pe pat se-acoperea cu nisip, iar Micaela se pomeni singură, în picioare, în mijlocul unei întinderi imense de pămînt sterp.

«Ia te uită», își spuse, «un deșert!»

Privi în jur. Cît putea cuprinde cu ochii, nu văzu decît movile de nisip destul de-nalte. Totul semăna cu o plajă, într-o zi cu soare puternic, dar lipsea marea. Nisipul, alb, strălucea. Era prea uscat ca să facă din el cozonăcei și, oricum, Micaela n-avea nici găleată, nici lopățică.

«Trebuie' s-o șterg de-aicea cît pot de repede», se gîndi ea. «Altminteri, curînd o să mi se facă foame și sete. Poate c-am să dau mai departe peste vreun stîlp indicator».

După vreun sfert de oră de umblet, zări-n depărtare un dîmb de nisip, cu-o gaură care fumega, în vîrf.

«Ia te uită», se minună ea, «un vulcan!... Și-o deschizătură numită crater».

Se-apropie și băgă de seamă că lava fierbinte desenase, pe coasta vulcanului, o inscripție. Descifră literă cu literă:

ȚARA CELOR 1001 DE MENDRE

Parcul Fermecat

2448 kil.

«Kil. ?», se-ntrebă Micaela, «or fi kilometri sau kilograme? Nu se știe... Cel puțin, dac-aș da de-un polițist...». Fusesse povățuită-ntotdeauna să se-adreseze unui polițist, dacă vreodată s-ar întâmpla să se rătăcească. Tocmai când rostea vorbele astea, auzi un zgomot și zări venind spre ea un om ciudat. Mergea cu mâinile-ntinse-nainte și cu palmele ridicate. În cap, avea un fel de coif țuguiat, foarte-nalt, care părea de piatră, iar el se răsucea-n fiecare clipă, în așa fel că nu-l vedeai decît din profil. Cînd fu ceva mai aproape de dînsul, Micaela-l auzi mormăind: «Trei cloști albe, trei cloști negre. Ah, ce vis! Ah, ce vis!»

— Domnule, strigă ea.

— Zi-mi Faraon, rosti sever bătrînul domn.

— Faraoane, m-am rătăcit.

— La cinci minute de-aici, zise el dînd din umeri, e-o stație de cămile... Șapte cămile grase, șapte cămile slabe... Te conduc eu, dacă-mi poți tălmăci un vis.

— Ce vis? întrebă Micaela resemnată, așezîndu-se la poalele vulcanului.

— Uite, începu Faraon: vedeam mai întîi scara de granit porfiriu a palatului meu....

— De granit? Ce-i aia granit? întrebă Micaela.

— Un fel de piatră, răspunse Faraon, dînd din umeri...

Dar nu mai tot pune-ntrebări, fiindcă tu-mi explici... Pe scara asta, am văzut trei cloști albe care, tot sărind din treaptă-n treaptă, au ajuns sus și-au intrat la mine-n palat... Țasta a fost visul. Ce-o fi-nsemnînd?

Foarte-ncurcată, Micaela stătu un pic pe gînduri. Bănuia că visul nu-nsemna nimica, dar nu-ndrăznea să spună asta, pentru că se temea să nu-l supere pe Faraon. Se tot'întreba ce anume ar putea să-i facă lui plăcere.

— Cred, zise ea, că-nseamnă c-o să ai mai întâi trei copilași albi, apoi trei copilași negri.

— Da?... Mulțumesc, rosti Faraon, căruia păru că i s-a luat o piatră de pe inimă.

Ocoliră un munte de nisip și-o luară pe-o potecă spre stînga. Pe drum, o-ntrebă:

— În clipa asta visăm?

— Nu știu, răspunse Micaela. Dacă-ș ști, aș fi trează și-atunci n-aș mai visa.

— Așa, va să zică! Mulțumesc, spuse el.

Pe urmă, numaidecît, Micaela zări un șir lung de cămile ciucite la pămînt, una-n spatele alteia.

— Cămilele astea sînt foarte bătrîne și foarte murdare, zise ea, și văd că n-au nici conducători.

— Conducători?... Păi, conducătorul ești tu, rosti Faraon.

— Și dacă nu veneam eu? întrebă Micaela.

— Atunci n-ar fi fost nevoie nici de conductor, spuse Faraon... Ia-o pe cea dintîi din şir, pentru că sînt foarte invidioase. Cînd eşti călare-n cîrca ei, apleacă-i urechea dreaptă-n jos, în semn că e cămilă ocupată... Pe urmă spui: **La Parcul Fermecat!**».

— Mai bine m-aş întoarce-acasă, zise Micaela.

— Nu, nu, se-mpotrivi Faraon. Te sfătuiesc stăruitor să te duci în Parcul Fermecat: e un loc minunat unde faci tot ce vrei.

— Tot ce vrei? repetă Micaela. Poţi să te joci toată ziua? Să mănîinci mai multe castane zaharisite, una după alta? Să te culci la miezul nopţii?

— Da, spuse Faraon. Fii pe pace, tot ce vrei. Şi-adăugă trist, cu glasul scăzut: «Şi-acolo, nu visezi!».

— Bine, să mă duc, se-nvoi Micaela.

Urcă în cîrca primei cămile, se-aplecă puţin înainte, şi-i lăasă în jos urechea dreaptă, ceea ce se dovedi destul de greu, fiindcă era cam ruginită. Apoi strigă: «La Parcul Fermecat!», iar cămila, ridicîndu-se cu mare greutate, porni în trap mărunţ.

Pe cînd se puneau în mişcare, îl auzi pe Faraon şoptind: Patru tigri verzi, patru tigri-albaştri...» şi-i fu frică să nu fie nevoită să-i mai tălmăcească şi asta.

Dar cămila o luă mai iute la picior şi Micaela-l pierdu din vedere pe Faraon. Dealtfel, nici nu se prea putea gîndi sene-ştie-cît pentru că abia se putea ţine-n şa. Trapul cămilei o zguduia aşa de tare, încît sălta şi cobora ca o corabie care topăie pe valuri.

Treceau printr-un ţinut trist, iar în jurul ei, nisipul sclipă alb cît vedeai cu ochii.

Capitolul al II-lea

RUȘINA'ȘAIURIT*

După o plimbare, care i se păru Micaelei foarte lungă și care ținuse două, poate chiar trei ore, în mijlocul nisipului se zăriră câțiva copaci. Apoi, fetița văzu în depărtare o pată-ntunecată, iar cămila se opri la intrarea într-o pădure

---

* Numele corbului din Parcul Fermecat este alcătuit din trei cuvinte (*honteux* — rușinat; *et* — și; *confus* — aiurit, încurcat), prin care La Fontaine caracterizează, în fabula sa, *Corbul* și *Vulpoiul*, starea de spirit a corbului după ce-a fost păcălit de vulpoiul care s-a ales cu brinza, lingușindu-l

În școlile franceze, chiar din primele clase, cele elementare, această fabulă este foarte cunoscută și face parte dintre poezile pe care elevii trebuie să le-nvețe pe dinafară. În penulti-

Acela coborî și dădu cu ochii de-o tăbliță bătută-n
pământ-ntr-un brad. Citi:

PARC FERMECAT

Adresați-vă domnului Rușina'saiurit

Corb de serviciu

Cînd ajunse mai aproape, băgă de seamă că-n scoarța
trădului era tăiat un ghișeu micuț, precum cele din gări
sau de la casa de bilete a teatrelor. Bătu în ferestruica ghișeu-
lui, nu răspunse nimeni. Bătu mai tare și-auzi:

— Cîr-cra, da... Cîr-cra, da... Iacra vin, iacra vin!...

Ghișeul se deschise și se ivi un corb bătrîn, purtînd niște
șelari pe cioc, o tichie de pînză neagră-n cap și-o hăinuță
de lustrin negru.

— Dumneavoastră sînteți domnul Rușina'saiurit? întrebă
Acela.

— Cra că da... ăăă... crrred că da...

— *pers. Le corbeau, honteux et confus* Corbul, rusinat și-aiurit, cîvintele *honteux et confus*
— potrivit regulilor de pronunție ale limbii franceze — «legat» (*honteuzeconfu*) și
— ca un singur cuvînt. Datorită acestui fapt, majoritatea elevilor, neatenți la virgula dintre
— corb și cele trei ce urmează, cred că e vorba de-un nume propriu, numele corbului,
— care l-ar chema Honteuzéconfu. De această «confuzie» s-a folosit André Maurois cînd
— a notat personajul. (N trad.).

Micaela avea un chef grozav să-i spuie: «*Drept să spun, dacă penetul dumneavoastră...*»*, dar se temu să nu-l necăjească și nu rosti decît:

— Domnule Corb, domniei-voastre pot să-i spun că nu prea pricep ce se-ntîmplă cu mine. Eram acasă, în pat, și, dintr-odată, m-am trezit în deșert... Acolo, m-am întîlnit cu un bătrîn domn de piatră, care mi-a spus că-i Faraon, și care m-a sfătuit să vizitez Parcul Fermecat... Atunci, am luat o cămilă... Acum, am ajuns, dar nu mai știu ce trebui' să fac... Îmi dați voie să intru?

Corbul își potrive ochelarii pe nas, o privi cu luare-aminte pe Micaela, și-o-ntrebă:

---

* Micaela incurcă două versuri din fabula pomenită. În realitate, Vulpoiul, adresîndu-i-se corbului și ligușîndu-l, îi spune:

*Sans mentir, si votre ramage
Se rapporte à votre plumage....
[Drept spun, dacă vocea mîiastră
E-aidoma cu penetul dumneavoastră...]. (N. trad.).*

- Dar... ești zîă?
- Eu? Nu, domnia-voastră domnule Corb.
- E foarte neplăcut, zise Rușina'saiurit. Numai zînele au să intre-n pădurea fermecată. Vrei să te faci zîă?
- Bine-nțeleș, răspunse Micaela, dar o să pot?
- Croncăn da, cîrri corbul frecîndu-și aripile cu putere.
- Croncăn da... însă trebui' să dai un mic examen.
- Cum? se miră Micaela, trebui' să dai examen ca să fii zîă?
- Cre' c-om da, zise Rușina'saiurit. Cra la orice examen, trebui' să răspunzi la trei întrebări, pe care-am să ți le pun să te-a te verifica... Dacă răspunsurile tale-mi plac, mă voi plăca să te-nscriu în registrul zînelor; dacă răspunsurile tale nu-mi plac, te vei urcra din nou pe cămilă, și-ai să fii condamnată să dispari în deșert... Ești gata?
- Micaela era foarte emoționată. Voia să-și repete-n gînd ce știa, dar ideile-i fugeau și i se fugăreau în minte.
- Sigur că dacă m-ar pune să-i vorbesc despre Faraon sau despre deșert», se gîndea ea, «ar mai merge, dar dacă-i vorba de istoria Franței...». Și-ncepu să-și recite: «Galii erau păzini... Ei se-nchinau la foc, la soare, la tunet».
- Rușina'saiurit deschisese-o cărțuție; își scoase ochelarii, și șterse, făcu de trei ori «cîr-cîr», ca să-și dreagă glasul, și-anunță:
- *Aritmetică*: să-mi spui cîrt fac opt ori șase?
- Cinze's'patru, răspunse Micaela.
- Ești sigură? o-ntrebă Rușina'saiurit.
- Destul de sigură... zise Micaela. E bine?
- Cîred că da... încuviință Rușina'saiurit.
- Cum adică? întrebă Micaela, cîrîți? Scuzați... Nu știți?

— Domnișoară, spuse Corbul cu demnitate, mi se pare că uiți ceva: eu mă aflu aici ca să pun întrebări, nu ca să răspund. Apoi murmură:

*Oricum, în Ținutul Magic,
Opt ori șase fac oricît.*

Pe urmă, anunță:

— *Ortografie*: spune-mi, literă cu literă, cum se scrie cuvîntul *gîscă*?

— A, asta-i ușor, zise Micaela. Gî-hî-î-sî-kî-ă: ghîskă. Era grozav de mîndră că nu uitase de *î* din *i*, și-adăugă încrezătoare: E bine?

— Cre' că da, răspunse Rușina'saiurit.

— Ar fi, totuși, mai comod, spuse Micaela, dac-ați ști.

— Asta n-ar schimba cu nimic rezultatul examenului, rosti cu severitate Rușina'saiurit. Acuma, vrei să-mi reciți o fabulă?

— Da, se grăbi să răspundă Micaela... Știu *Corbul și Vulpoiul*.

— Nu-mi place fabula asta, rosti, cu voce seacă, Rușina'saiurit.

— Mai știu și *Greierele și Furnica*, se oferî Micaela.

— Spune-mi-o! îi dădu îndemn Rușina'saiurit.

Micaela o-nvățase de mult. Începu:

*Tot cîntînd el greierul,
Trecu treierul
Și rămase-n lipsă mare.
«Ce-nvîrtiseși astă-vară?»
Spuse cui veni să-i ceară.*

«Dănțuiai? Sînt încîntată:
N-ai decît să cînți acum!»

- Cred c-am mai uitat un pic pe la sfîrșit, zise Micaela*.
— N-am băgat de seamă, rosti Corbul... Fabula asta-mi
— Și mie, întări Micaela, fiindcă e scurtă.
— Ai gusturi bune, spuse Rușina'saiurit; aceleași cra
mine... Am să te-nscriu în registrul zinelor. Care-ți sînt
mele, prenumele și calitățile?
— Asta ce-nseamnă? întrebă Micaela.
— Asta-nseamnă: cum te numești?
— Păi, de ce nu spunei așa? se miră Micaela.
— Păi, îți spun, rosti Corbul. Cum te numești?
— Micaela mă cheamă, zise Micaela.
— Vîrsta? întrebă Corbul.
— Șapte ani, răspunse Micaela.
— Frați, surori?
— Doi frați și-o soră.
— A cîta ești în clasă? Ți se-ntîmplă să fii vreodată prima?

*Apt. Micaela incurcase de-a binelea fabula, care sună așa.

— Întind el greierul,
Trecu treierul
— Amase-n lipsă mare
— Pisca gerul mai tare
— Te pomenea la el
— Cîrmuș, nici gîndăcel.
— Întind foamea că-l furnică,
— Trecina lui furnică
— Cîrmuș cu-mprumut ceru
— Cîrmuș, mai mult nu,
— Cîrmuș cam răzbit postitu-*

*După seceriș, restitui
— Pe cuvînt de animal! —
Capete, dobinzi — totab.
Dînsa nu dă cu-mprumut
Alt cusur n-am să-i imput:
«Ce-nvirtiseși astă-vară?»
Spuse cui veni să-i ceară.
«Noapte, zi — iertăți, oricum —
Am cîntat la lumea toată».
«Ai cîntat? Sînt încîntată.
Atunci, dănțuie acum!» (N. trad.).

— Niciodată!

— Atunci, am să te-nscriu în registrul fetițelor-zîne, spuse Corbul, care păru să se liniștească.

Luă de-alături un cartonaș, își potrive ochelarii pe cioc și se-apucă să scrie cu trudă. Pe urmă, îi întinse Micaelei cartonașul. Rușina'saiurit avea un scris foarte frumos, care aproape că semăna cu literele de tipar, așa că putu citi ușor:

Domnișoara Micaela, Zîna
de gradul doi are voie să
circule în tot Regatul Magic
și să-și facă o mie și una
de mendre.

în numele reginei:
Rușina'saiurit
corb de serviciu

Capitolul al III-lea

DOMNIȘOARA CELESTA

— Și-acum, îi spuse domnul Rușina'saiurit Micaelei, acum, trebui' să-ți căutăm rochie, aripi și baghetă.

— O să am aripi și baghetă magică? întrebă Micaela.

— Bine-nțeles, încuviință Rușina'saiurit. Te felicit, adăugă zâmbind, întinzându-i Micaelei gheruța.

— Pentru ce? se miră ea.

— Pentru că ești numită zână... E-o mare cinste.

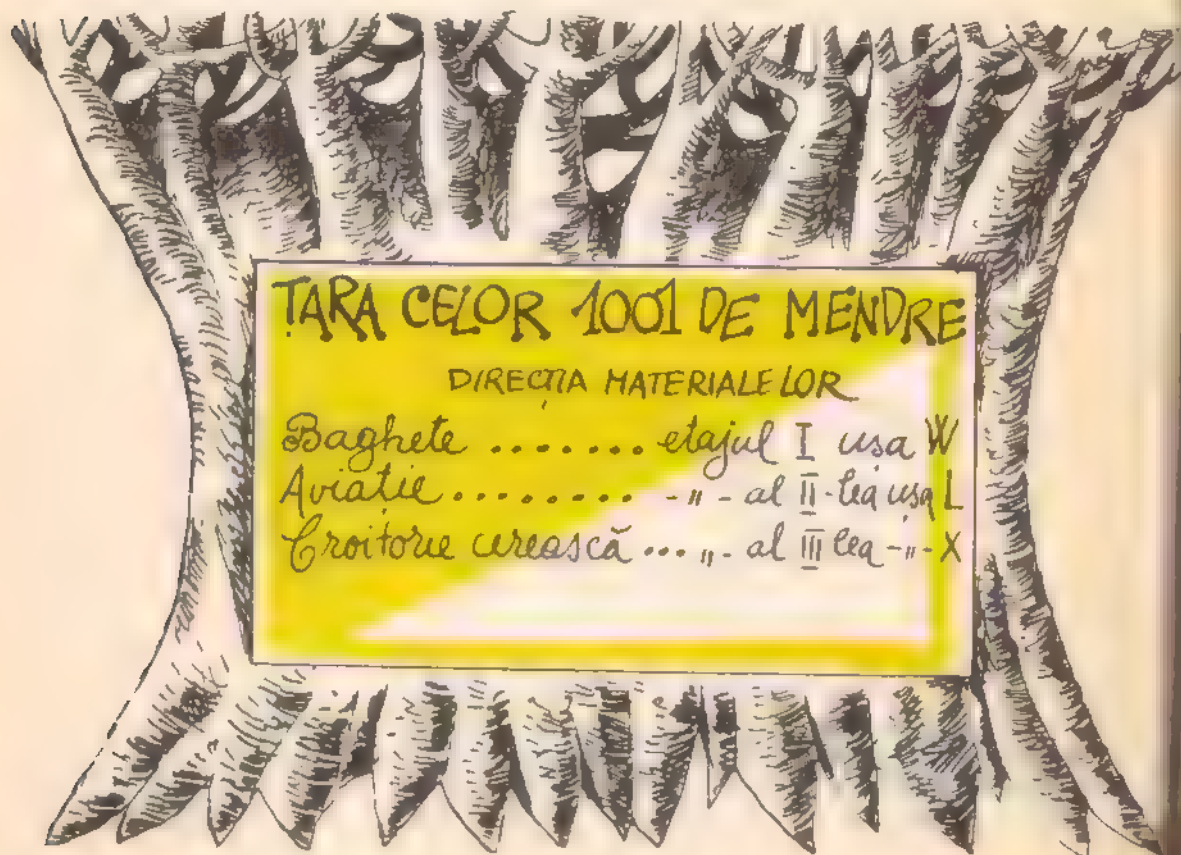
— Bine, dar dumneavoastră m-ați numit.

— Tocmai, zise Corbul, te felicit fiindcă ai fost numită de mine. Este cea mai mare cinste.

— Atunci, pentru ce nu vă numiți și pe dumneavoastră? întrebă Micaela.

— Pentru că prefer să fiu corb, îi răspunse Rușina'saiurit.

Ieși de la ghișeu, sări jos, își scoase ochelarii, îi vârî sub aripă și-i făcu semn Micaelei să-l urmeze. După ce-au mers cîtva timp în tăcere printre arbori, au ajuns în fața unui stejar uriaș, pe care scria:

Domnul Rușina'saiurit apăsă pe-un buton micuț, ascuns în scoarța copacului, și se deschise-o ușă.

— O! rosti Micaela. Ce ascensor adorabil! Tare-ncîntat ar mai fi frățiorul meu, Olivier, care-adoră ascensoarele...

— Dar dumneata? întrebă Rușina'saiurit.

— Eu? Eu ador corbii, șopti Micaela, care-ncepea să-l cam cunoască.

Corbul negru roși de plăcere și, cu aripa, îi mîngîie Micaelei picioarele.

— Ești o zîină mică și de treabă, spuse el. Ascultă: te sui în ascensor, închizi bine ușa, pe urmă, apeși pe butonul *Croitorie*. Cînd se oprește ascensorul, te dai jos și ieși...

— Am să trimit ascensoru-napoi, zise Micaela.

— Dacă vrei, spuse Corbul. Ești zîină: faci numai ce vrei. În dreapta, ai să vezi un birou cu-o placă pe ușă: *D-șoara Celesta*. Ai să bați... Domnișoara Celesta e croitoreasa zînelor.

— E cumsecade? întrebă Micaela.

— E croitoreasă, răspunse Corbul, și-o conduse pe Micaela pîn' la ascensor.

Totul a mers de minune. De cîte ori se urca-ntr-un ascensor, Micaelei îi era frică să nu-l vadă că trece de ultimul etaj și că sparge-acoperișul casei. Dar ascensorul din trunchiul stejarului opri la etajul trei. Micaela ieși, dădu cu ochii de ușa domnișoarei Celesta și bătu.

— Intră! strigă o voce dogită.

Micaela intră și văzu o doamnă bătrînă, într-o rochie de mătase neagră și cu-o bonetă peste niște bucle argintii.

— Bună ziua, domnișoară, spuse doamna bătrînă. Cine ești dumneata?

Micaela-i întinse cartonașul pe care i-l dăduse Corbul.

— Sînt zîina Micaela, răspunse ea.

— Foarte bine, declară domnișoara Celesta. Ne ocupăm numai decît de dumneata.

Micaela porni după domnișoara Celesta, care urcă o scăriță-n spirală și deschise-o ușă. Deodată, se pomeniră mîndouă pe-o imensă platformă cocoțată-n vîrfurile stejarului.

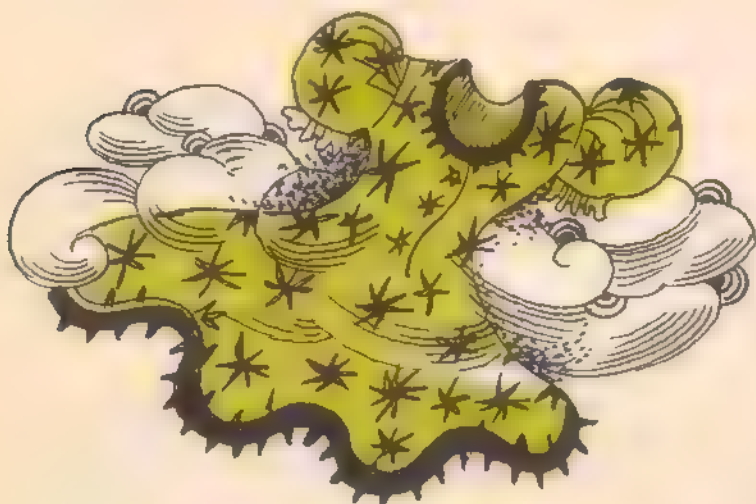
De jur-împrejurul platformei, vedeai numai frunze; deasupra — numai cer.

— Unde sînt stofele? întrebă Micaela mirată.

— Aici, răspunse domnișoara Celesta, arătîndu-i cerul... Rochiile de zîne pot să fie făcute din cinci țesături diferite: cer complet albastru, cer albastru cu nor alb, apus de soare (care există în toate nuanțele), răsărit de soare și cer înstelat.

— Bine, zise Micaela, dar cum le croiți?

— Ai să vezi, răspunse domnișoara Celesta. Vrei cer complet albastru?

— Da, răspunse Micaela... Nu vreau nori.

Domnișoara Celesta strigă:

— Jupiter!

Un vultur mare, pe care Micaela nu-l zărise pînă-n clipa cea, se lăsă din zbor la picioarele lor.

— Jupiter, croiește o rochie de cer complet albastru, pentru zîna Micaela... Numaidecît, te rog!

Vulturul își luă zborul, se-nălță, dispăru și, după cinci minute, se-ntoarse purtînd în cioc o fișie de cer bine-mpăturită.

— Vai! se bucură Micaela... Frumoasă mai e!

Nu mai văzuse niciodată ceva atît de frumos ca țesătura asta de cer: era albastră, de-un albastru foarte palid; nu se vedea albul în ea și totuși se ghicea că, deasupra cerului, tocmai cînd croise Jupiter, plutise un nor imperceptibil; nu se vedeau stele și totuși se ghicea că-n țesătură sînt și stele invizibile.

— La pipăit, spuse domnișoara Celesta, e ca aerul călduț. Ai să vezi.

Desfășură bucata de cer, care pluti în jurul ei, și-o drapă cu-atîta-ndemînare pe Micaela, încît, într-o clipă, fetița se pomeni îmbrăcată în cea mai elegantă rochie de zîină, prinsă pe șold cu-o semilună și pe umăr cu-o stea.

— Sînteți pricepută, îi spuse ea domnișoarei Celesta, pricepută ca o...

Era cît p-aci să spuie «ca o zîină», dar se gîndi că n-ar fi fost din partea ei o dovadă de prea mare modestie, și tăcu.

— Dar aripile?

— Ne ocupăm și de ele. La etajul doi... Dar, mai întîi, trebui' să te cîntărești, zise domnișoara Celesta.

— De ce? întrebă Micaela.

— Fiîndcă dimensiunile aripilor depind de greutatea zîinei. Pentru o zînișoară grasă, trebui' aripi mult mai mari decît pentru o zîină ușoară ca mătăluță.

În sala unde se afla cîntarul, Micaela văzu un tabel mare, pe care scria:

GREUTATE

15 Kg.

16 „

17 „

18 „

.....

ARIPİ

0,55 m.

0,56 m.

0,57 m.

0,58 m.

.....

Cîntarul arată că Micaela avea 25 de chile, iar tabelul, că-i trebuie aripi de 0,65 m.

— Mergem la depozitul de aripi, zise domnișoara Celesta. Ce dorești?... Avem aripi model-vechi, din pene de struț, și aripi model-nou, din mătase, pe cadru de aluminiu.

— Care sînt cele mai bune? se interesă Micaela.

— Cele noi merg mai repede, răspunse domnișoara Celesta. Cele vechi sînt mai elegante.

— E preferabil să mergi repede, zise Micaela.

Domnișoara Celesta oftă.

— Vai! se plînsese ea, așa gîndesc aproape toate zînelor noi... Penele mele de struț au început să putrezească. Atunci, uite: aripi de 65... monoplan... Avem și aripi bi-plan, dar nu te stătuiesc... La vîrsta dumitale, te fac prea grea. Așteaptă, că ți le prind chiar eu.

Îi prinse Micaelei aripile pe umeri, pe urmă-i explică în ce fel trebuia să le folosească la urcat, la coborît, la oprit.

— Și, mai ales, fii foarte atentă cînd aterizezi.

- Ce-nseamnă să «aterizezi»? întrebă Micaela.
- Să te oprești pe teren, pe pământ adică, răspunse domnișoara Celesta.
- Și când ajungi pe mare? întrebă Micaela.
- Atunci, se zice să «amerizezi», răspunse domnișoara Celesta.
- Și dacă ajungi pe-un lac? mai întrebă Micaela.
- Domnișoara Celesta păru încurcată.
- Nu știu, zise ea. N-ai decît s-o faci, dar să n-o spui...
- Oricum, dacă va fi cazul, să cobori numai cu aripile pe jumătate strinse, domnișoară... și cu viteză mică... La-nceput, toate zîele noastre au accidente, fiindcă vor să aterizeze prea repede. Și când ai să treci pe deasupra orașelor, atenție la firele de telegraf!... Acuma, bagheta!

Baghetele magice erau niște bețișoare de lemn, asemănătoare celor folosite de copii, când se joacă, prin parcuri, cu arcul.

Domnișoara Celesta luă o baghetă și se-apropie de-un trncan enorm, pe care Micaela nu-l zărise pîn-atunci, și are purta o etichetă:

Înmuie-n el bagheta, care deveni pe dată străvezie ca sticla și căpătă un luciu auriu.

— Ține, zise bătrîna doamnă, întinzîndu-i Micaelei bagheta. Acum, poți să faci să apară imediat orice obiect doriti, în locul pe care-l atingi cu ea.

— Se rupe? întrebă Micaela.

— Nu, nici gînd!

— Pot să-ncerc?

— Sigur că da!

— Eu și cu frații mei, zise Micaela, ne dorim o mașinuță care să meargă la fel ca mașinile pentru oameni mari, dar, mai, una adevărată, cu motor...

— Foarte bine, încuviință domnișoara Celesta. Apropie vîrfurile baghetei de pămînt și descrie-o mașină așa cum ai vrea să fie...

— Și-are să iasă din pămînt? întrebă Micaela.

— N-are să iasă, răspunse domnișoara Celesta, are să fie-aici, pur și simplu.

— Nu se poate, spuse Micaela.

— Încearcă!

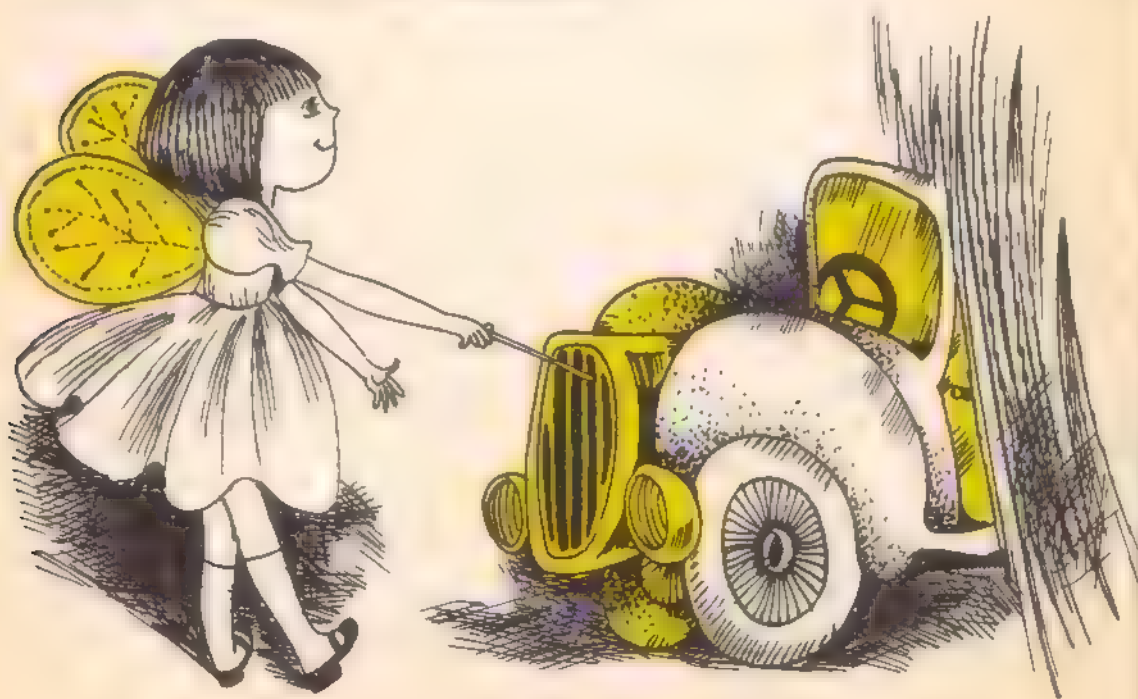
Micaela atinse pământul cu vârful baghetei magice, și numaidecît, o frumusețe de mașinuță roșie i se-arătă în fața ochilor. Într-adevăr, nu ieșise din pământ; se formase-n aer.

— Tii! sînt grozav de bucuroasă! spuse Micaela-ncîntată. Pot s-o iau cu mine-n Parcul Fermecat?

— Asta nu, se-mpotrivi domnișoara Celesta. Spre Parcul Fermecat zbori prin aer... N-ai avea cum să transportezi obiectul ăsta așa de mare. Dar n-are nici o importanță, de vreme ce, îndată ce-ajungi acolo, cu-ajutorul baghetei magice, ai să-ți poți face una, două, nouă mașini la fel cu asta.

— A! da? zise Micaela, cu oarecare tristețe... Dar n-are să mai fie-aceeași mașină. Cînd plec?

— Numaidecît, răspunse domnișoara Celesta. Am să te conduc la terenul de decolare.

Capitolul al IV-lea CALĂTORIA PRIN AER

Era un teren întins, acoperit cu iarbă și-nconjurat de
cțva copaci.

La intrare, se afla o placardă:

AVIAȚIE FEERICĂ
Teren de antrenament

Doi tei mari încadrau placarda; în cel din stînga, era
cobit un ghișeu deasupra căruia scria:

PENTRU ZBORURI DE ÎNCERCARE

Adresați-vă d-lui

CEDORDUIOS

Porumbel de serviciu

Domnișoara Celesta bătut la ghișeu. Se auzi un: «Gurrr... Gurrr... Gurrr...».

— Domnule Cedorduios! Sînt eu, domnișoara Celesta.

Ghișeul se deschise și-un porumbel, salutînd grozav de grațios gurui:

— Gurrr... Ce pot face pentru dumneavoastră, drragă și drrăguță domnișoarră Celesta?

— Domnule Cedorduios, v-am adus-o pe tînăra zînă Micaela, care-o să-și ia zborul spre Parcul Fermecat. V-o dau în grijă. Ar trebui să faceți cîteva minute de-antrenament cu ea. N-a zburat niciodată. La revedere, zînă Micaela, facă-ți-se voia!

— De ce ziceți «facă-ți-se voia!»? întrebă Micaela.

— Pentru că-n Parcul Fermecat nu se poate zice «Noroc!»; fiecare-și face norocul cum vrea.

— Da! e drept, se dumiri Micaela... Facă-vi-se și dumneavoastră voia!

După ce plecă domnișoara Celesta, Micaela se-ntoarse către porumbel.

— Gurrr..., ugui el... Frrumoasă și ferrmecătoarre zînișoarră albastrrră cum e cerrul, ai mai zburrrat vrreodată?

— Niciodată, răspunse Micaela.

— Prrrin urrmarrre, trrebuie să-ți prredau prrrima lecție de zborrr, păsărrică drragă.

Teși din copac și-ncepu să zboare-n jurul umerilor Micaelei,
să vadă cum îi sînt prinse aripile.

— Foarrte bine prrrrinse... murmură el... Trrainic... Ai o
treche de-arrripioarre-ncîntătoarre și ești crroită pentrru
Derrr... Darrr, trrebui' să fii cu luarre-aminte, păsărrico...

Toate nenorrocirile se prroduc din imprudentă... Voi,
bărrrbați orri femei, obișnuiți să spuneți: «Porrrum-
belul trrece-n zborrr...»*, de parrrc-arr fi foarrte firrresc...
Orrice e firrresc și nimica nu-i firrresc... Porrrumbelul
trrece-n zborrr pentrru că-nvață să zboarre.

---

* Joc de copii, asemănător cu *Ulă și porumbei*. (N. trad.).

Și-i explică Micaelei în ce fel zboară păsările. Pe teren, erau o mulțime de pescăruși albi, care se aflau acolo pentru instruirea tinerelor zîne. Domnul Cedorduios, care le era șef, îi arată Micaelei cum știau unii dintre ei să zboare fără să miște deloc aripile.

— Cum fac? întrebă Micaela.

— A! răspunse domnul Cedorduios... Se prrrricep să se serrrvească de currenti... Știi... în apă... ți s-a demonstrat că sint currenti puternici, currenti care te pot purrrta foarte departe fără să-ști... Așa e și-n aer.

La cererea domnului Cedorduios, o rîndunică îi arată Micaelei cum trebui' să te oprești din zbor pe-o ramură, cum intri-ntr-o scobitură de zid, sau într-un cuib.

— Vreau să-ncerc și eu, spuse Micaela.

— Desigurrr, doarr pentru asta și ești aici, confirmă porumbelul; dă de cîteva orri din arripi, și zboarră vrreo cîțiva metri... Nu zburra, de prrima oarră, prrea departe!

Micaela dădu din aripi așa cum văzuse că fac păsările și, deodată, fu grozav de mirată să se pomenească la vreo zece metri deasupra pămîntului. Atunci, se opri din zbor și simți cum pică atît de brusc, încît i se făcu frică.

— O bătaie scurtă din arripi, înainte de-a aterrriza! îi strigă de la distanță porumbelul.

Bătu din aripi și se lăsă încetișor la pămînt.

— Nu-i rrrău deloc... zise domnul Cedorduios... Ai marrri însușirri, și zborri foarte grrrațios... O să mai rrepetăm cîteva prrobe, și-o să poți porri spre Parrcul Ferrmecat.

— Și cum am să găsesc Parcul Ferrmecat? întrebă Micaela.

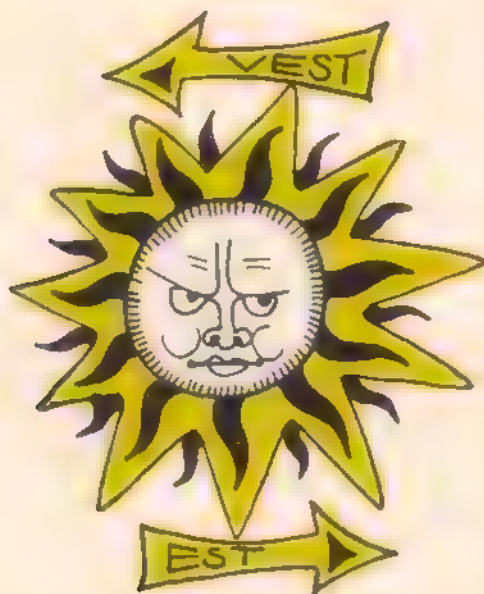
— Foarte ușorr, răspunse porumbelul. Parrcul Ferrme-

cat este exact la sud. Acum e orra prrînzului; prrin urr-marre, ai să merrgi în dirrrecția soarrrelui. Ai învățat cele patrru puncte carrdinale?

— Da, răspunse Micaela. Cînd mă uit la soare, estul e la dreapta și vestul — la stînga.

— Așa e, zise porumbelul, doarr că-i invern. Darr n-ai să prrea poți să nu nimerrești, pentrru că Parrcul Ferrmecat e plin de merri înflorriți. Ai să zborri cătrre soarrre, deasuprra unei pădurri marri, și cînd ai să zărrești în depărrtarre un fel de aburr alburrriu, să știi că e Parrcul Ferrmecat. Să nu-ncerrci s-aterrrizezi pe arrrborri, pentrru că dacă-ți frrîngi o arrripă n-o să fie nimeni carrre să-ți dea o mîină de-ajutorrr... Și urrmează marrrea rrrută aerriană sprre Parrcul Ferrmecat, rrrută carrre e marcată pe vîrrfurrrile arrrborrrilorrr prrin rreperre de culoarrea toamnei: e rrruta porrrumbeilorrr călătorri, carrre ttransporrtă mesa-jele rrreginei.

— Ce regină? întrebă Micaela.

— Rrregina zînelorrr, răspunse domnul Cedorduios... Rrregina noastră-ncîntătoare și nebună... Gurrr... Gurrr...

Îi dădu Micaelei o lungă lecție de zbor și-apoi, autorizația de decolare.

Îndată ce se ridică deasupra terenului și-a pădurii, Micaela văzu alte zîne mici zburînd în jurul ei. Unele pluteau foarte bine, se așezau pe vîrfurile copacilor, topăiau prin aer, apoi cădeau din nou. Se vede că erau zîne cu vechime. Altele, ca Micaela, dimpotrivă, băteau din aripi cu destulă stîngăcie. Uneori, vreme de cîteva minute, nu mai înaintau, fiindcă căduseră de-un curent contrar. Alteori, cădeau pe neașteptate, de la zece metri, ca și cînd s-ar fi prăbușit brusc într-o întină: asta-nsemna că picau în cîte-un gol de aer.

Micaela tocmai se rostogolise și ea așa, și-ncerca din răputeri să-și recapete echilibrul și respirația, cînd i se păru că aude-n urma ei:

— Micaela, oprește-te, așteaptă-ne și pe noi!

«Sînt atîta de obosită, că-mi vîjiie urechile», se gîndi ea.

«N-am să mai fiu în stare să zbor, și-am să mă-nec».

Pentru că i se părea mai mult că-noată decît că zboară.
Auzi însă din nou:

— Micaela, Micaela!...

Se-ntoarse și fu grozav de mirată că-și zărește două dintre prietenele ei, colege de școală, pe Odeta Frunzulete și pe Eliana Școlărelu. Erau ultimele din clasă, dar Micaela ținea mult la dînsele. Zbură mai încet, ca să le dea timp s-ajungă la-nălțimea ei, și le-ntrebă:

— Cum de-ați ajuns aici?

— Ca și tine, răspunse Odeta.

— Ați dat examen cu domnul Rușina'șaiurit?

— Bine-nțele!

— Și-ați știut?

— Așa cîred, zise Eliana rîzînd... Dacă n-am fi știut, n-am fi aici. Nemaipomenit însă e că n-a reușit Yvonne. Ți-nchipui! Yvonne... care-i totdeauna prima!

— Nu mai spune!... Ce-a-ntrebat-o? se minună Micaela.

— A-ntrebat-o: «Cîrt fac opt ori șase?».

— Și ea ce-a răspuns?

— A răspuns: «Patru'ș'opt».

— Așa! zise Micaela. Mie mi se părea că fac vreo cinză'ș'patru... Cu toate astea, e sigur că Yvonne știe tabla-nmulțirii.

— Se vede că nu, spuse Odeta, fiindcă domnul Rușina'șaiurit a trîntit-o fără pic de milă. Yvonne avea o mutră tare-amărită.

— Nu-i prea distractiv să zbori, băgă de seamă Eliana.

— Nu-i, încuviință Micaela. Și-o să ne fie greu cînd o să ne

— «...ridicăm de-a «porumbelul trece-n zbor». O să trebuiască să ridicăm mîna ca să spunem «Odeta zboară», «Eliana zboară». O să ne-ncurcăm tot timpul.

— Ce-o fi pasărea asta mare de deasupra noastră? întrebă Eliana.

— Cred că-i un vultur, răspunse Micaela... Nu l-ai văzut pe Jupiter?

— Ba da!... zise Eliana... L-am văzut și pe domnul Cedorduios. E foarte drăguț domnul Cedorduios. Mi-a spus că sînt drăguță.

— Și mie, că sînt adorabilă, spuse Odeta.

— E-ntr-adevăr fermecător, se-nvoi Micaela.

— E un profesor grozav, adăugară celelalte două.

Tot stînd așa de vorbă despre extraordinara lor aventură, uitară de plictiseala călătoriei. Cam după o oră și-un sfert de zbor, zăriră de departe aburul alburiu despre care le vorbise domnul Cedorduios.

— Parcul Fermecat! exclamară tustrele-n cor.

Cînd se-apropiară mai mult, li se-nfățișă o priveliște nespus de frumoasă. Parcul era plin de meri înfloriți, care-alcătuiau un fel de imensă mare albă spumegînd de valuri.

— Ceea ce-i greu, spuse Eliana, e s-aterizezi.

— Ia uitați-vă, rosti Micaela, colo-n mijloc e-un loc mare fără meri.

— Da, zise Eliana, dar e plin de lume. Să strigăm să se dea la o parte... Și să nu uităm lecțiile domnului Cedorduios: «Arrripile strîinse... o bătaie scurrtă din arrripî, înainte de-a coborî din zborrr... Gurrr... gurrr!»

Alunecară-ncetișor spre centrul Parcului și, cînd ajunseră la cinci metri de sol, văzură un cîrd de fetițe și de băieței înghesuți unii-ntr-alții pe terenul unde voiau ele să coboare.

— Dați-vă la o parte! strigă Micaela.

Dar nimeni nu se clinti. Copiii ăștia păreau că se bat; țipau, dădeau din miini, n-ascultau deloc.

— Vă rog, dați-vă la o parte, zise Eliana, că dacă nu-aterizăm în capul vostru.

Dar le păsa atît de puțin de cele trei noi zîne de parcă nici n-ar fi existat.

— Ah! că răi mai sînt! se necăji Odeta.

Și se lăsă din zbor în capul unei fetițe care țipă și care, dintr-un brînci, o doborî; în cădere, Odeta-și frînse-o aripă

Micaela reuși să «acîrceze» în circa unui băiețel, iar Eliana «amărî» și ea cum putu într-un măr.

Cînd se dădu jos din spinarea băiețelului, Micaela-l privi cu-o mirare lesne de-nțeles, căci băiețelul nu era altul decît frate-său, Gerald.

— Cum? Aici erai?

— Sigur că da, și e și Olivier tot aici... Mi-ai învinețit umerii, Micaela, adăugă el.

— De cînd sînteți aici? întrebă ea.

— De-aseară, îi răspunse el.

— Ați luat examenul? Nu se poate.. Voi, care nu știți nimic, nici unul, nici altul.. Doar de nu v-o fi-ntrebat dacă galii erau sau nu păgîni.

— Ba deloc! M-a-ntrebat cît făc opt ori șase.

— Și tu ce-ai răspuns?

— Patru's'cinci.

— Nu mă mir, spuse Micaela, n-ai știut niciodată tabla-nmulțirii cu cinci... Și-a zis că-i bine?

— Sigur că da, foarte bine!

— Corb năstrușnic! rosti Micaela... Mie mi-a spus că e foarte bine cinză's'patru... Mă rog, sper că aici o să fiți mai drăguți decît acasă.

— Aici, Micaela, nu ești drăguț, aici, faci tot ce poțtești.

— Tocmai că dacă vrei să fii drăguț poți să fii, zise Micaela, cu glasul sever.

— Da, dar nu vrei, se-ncăpățină Olivier. Nimeni nu vrea să fie drăguț.

— Și ce fac toți?

— Se bat, răspunse Gerald strîmbîndu-se.

Micaela se uită cu-ngrijorare la mulțimea agitată a copiilor.

— Au să-mi frîngă aripile, se neliniști ea.

— Nu, spuse Gerald, ai să ți le lași la testar, uite, colo, în fund, alături de casa reginei zînelor.

— Așa e, regina zînelor e-aici: i se poate face-o vizită?

— Dacă vrei, da.

— Nu-i așa obiceiul?

— Aici, nu există obiceiuri. Faci tot ce poțtești.

Chiar în clipa aia, Eliana văzu că un om foarte-nalt se apropie de micul lor grup. Avea o față trandafirie și netedă, și părul alb ca smîntîna. Purta o haină aspră de stofă groasă, culoarea buruienii, pantaloni scurți și ciorapi în carouri mari, verzi și roșii. Părea cumsecade, dar prezența lui surprindea, fiindcă-n grădina asta nu erau decît copii.

— Doamne, se-ntoarse Eliana către Gerald, ăsta cine-o mai fi?

— A! răspunse Gerald, punîndu-și mîi-

nile-n cap. Țsta-i domnul Pock MacRoyth, un scoțian; foarte drăguț, dar cam periculos. Mai adineauri, i-a rupt trei dinți zinei Françoise.

— Cum așa?

— Se joacă și el cu o minge mică, în care lovește cu un băț lung, și uneori mingea zboară la o sută de metri... Dacă te afli-n calea ei, trebui' s-o zbughești!

— Și ce s-a-ntîmplat cu dinții? Françoise s-a dus la dentist?

— A! nu! I-a reparat cu bagheta magică... Apropii bagheta magică de gingie, zici: «Să crească un dinte!», și crește-un dinte... E foarte simplu... Pe Françoise chiar a distrat-o să-și umple gura cu dinți noi: acum are patruzeci.

Abia atunci Micaela, uitîndu-se la frații ei, băgă de seamă că și ei țineau în mîini baghete magice.

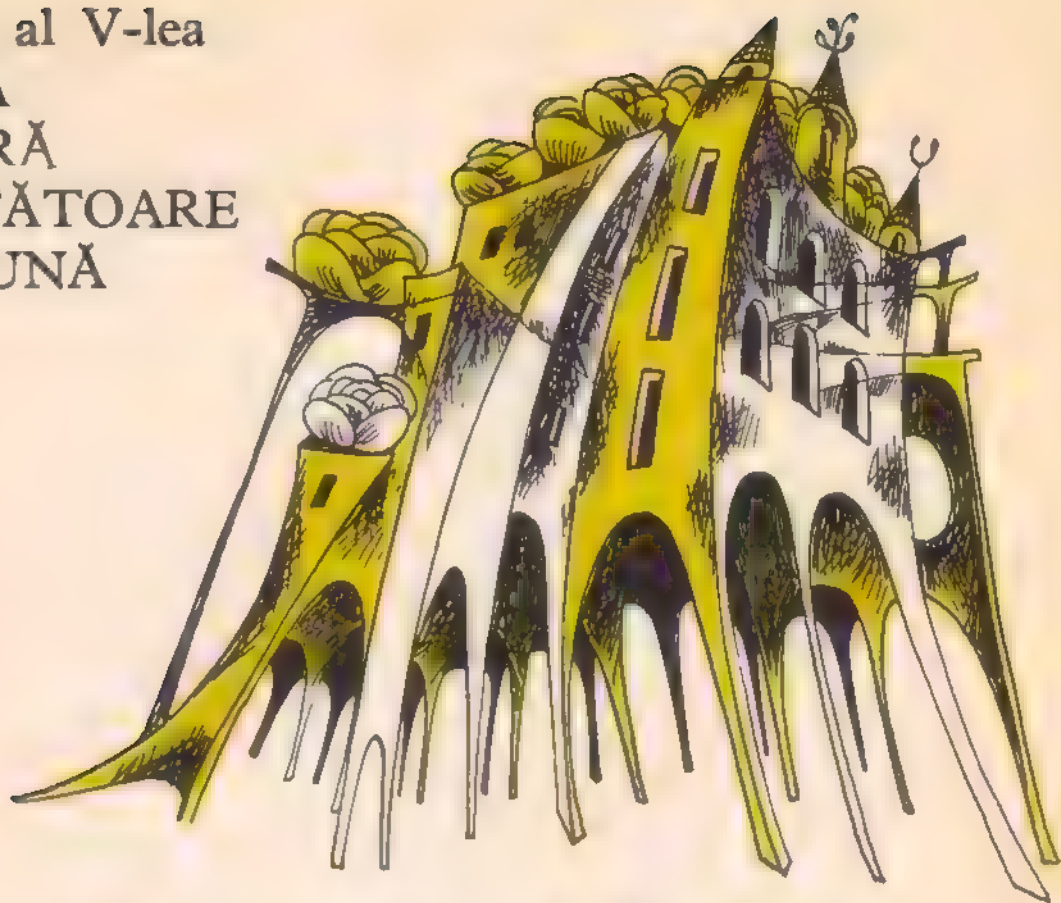
— Voi le-ați folosit pîn-acum?

— Sigur că da!... Ne-am făcut un garaj plin de mașini, iar azi-dimineață, o gustare grozavă: cacao, prăjitură cu fragi, pîine, unt, dulceață de portocale... Dar cacaoa a trebuit s-o fac de două ori, fiindcă mingea domnului Pock MacRoyth mi-a spart ceașca.

— Haideți cu mine, zise Micaela, am să-mi las la vestiar aripile și-am să-i fac și reginei o vizită.

Capitolul al V-lea
REGINA
NOASTRĂ
ÎNCÎNTĂTOARE
ȘI NEBUNĂ

Palatul reginei zînelor era o casă mare de sticlă, străjuită de stîlpi de cristal și cu-acoperișul de trandafiri.

— Ia te uită! se miră Micaela. În țara asta, trandafirii-nfloresc în același timp cu merii?

— Totu-nflorește cum vrei, zise Olivier. Regina zînelor își schimbă casa de două ori pe zi; azi-dimineață, seamăna cu-a unchiului Pierre; ieri — cu palatul Bagatelle; acum, nu mai seamănă cu nimic.

— Se poate intra? întrebă Micaela.

— Dacă vrei, da, răspunse Olivier.

Nimeni nu păzea intrarea palatului. În vestibul, se-nălțau mormane de scrisori nedeschise.

Deși era ziua-n amiaza mare, ardeau toate lămpile.

Copiii străbătură-o bibliotecă-n care mii de cărți zăceau zvirlite la-ntîmplare într-un asemenea chip, încît, cocoțate unele peste altele, alcătuiau un fel de boltă pe sub care treceai.

— Parcă-i biblioteca tatei, zise Micaela.

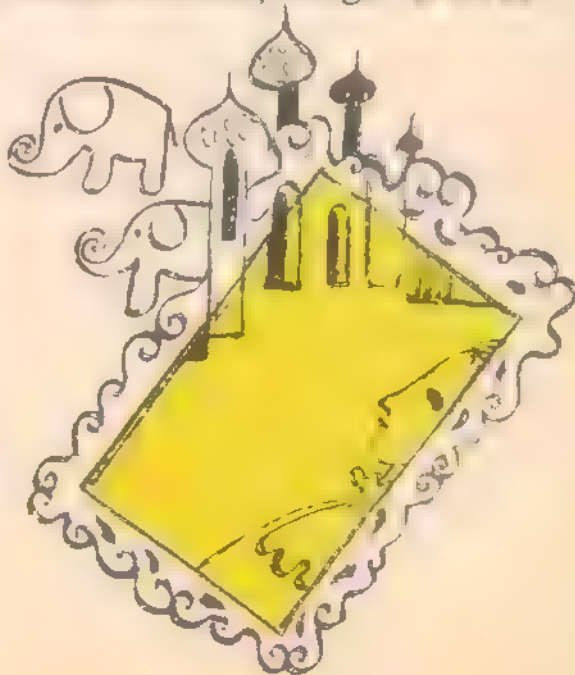
— Ba chiar harababura-i și mai mare, adăugă Gerald.

— Imposibil! rosti Micaela.

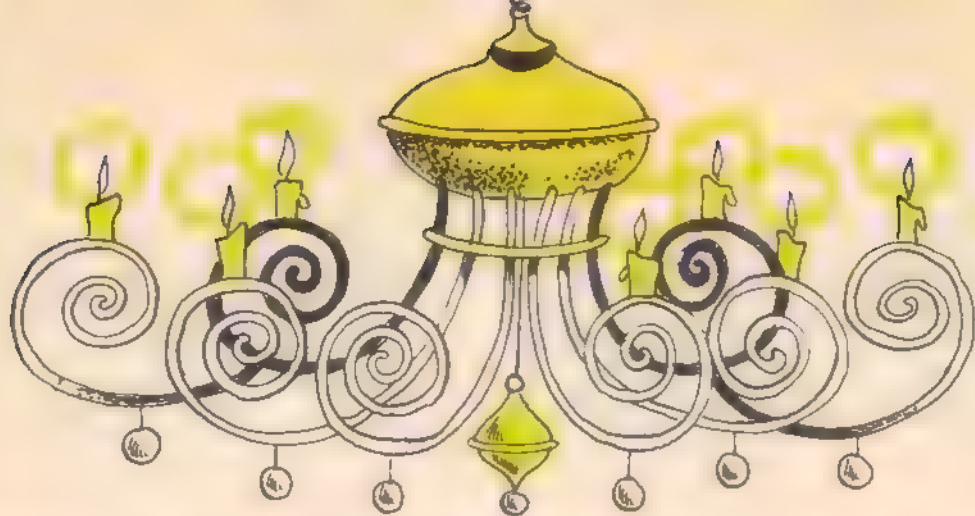
Pe urmă, intrară-ntr-un salon unde se afla regina. Era foarte frumoasă. Pe cap, regina purta o cununică, iar în mîna avea o baghetă magică, mai strălucitoare decît toate celelalte, și cu ea tocmai transforma toată mobila. Făcea treaba asta atît de repede, că era mai mare hazul s-o privești.

Se uita, de pildă, la un tablou, care-nfățișa un oraș plin de mașini; întindea bagheta și tabloul se prefăcea-n portretul unei femei.

Regina se uita zece secunde la portretul ăsta, apoi întindea bagheta: femeia dispărea și-i lua locul un yaku indian, în fața căruia se scăldau elefanți negri.

Gerald pufni în ris. Regina se-ntoarse către el și zise:

— Aha! mi-ai adus-o și pe surioara ta. Bună ziua, zînă Micaela! Te așteptam. Mama ta a fost și ea aici pe vremea cînd era fetiță. A stat cîtva timp la noi și pe urmă, bine-nțeleș, a trebuit să ne părăsească.

— De ce «bine-nțeleș»? întrebă Micaela.

— O! răspunse regina — întinzînd bagheta spre-o măsuță care se prefăcu numaidecît în lampă — fiindcă nimeni nu poate rămîne-aici; în afară de domnul Pock MacRoyth, nimeni, în Parc, n-are mai mult de doisprezece ani.

— Doar Majestatea-voastră, rosti Micaela. Era foarte mîndră că știa că trebui' să spui *Majestatea-voastră*.

— A! cu mine-i altceva, zise regina, eu sînt nebună.

— Cum așa? întrebă Micaela mirată.

— Da, răspunse regina, întinzînd bagheta spre un scaun care se prefăcu pe loc într-un dulăpior.

Copiii se uitară unul la altul.

— Doamnă regină, zise Eliana cu timiditate, acum ce trebui' să facem?

— Ce vrei să spui? o-ntrebă regina.

— Vreau să spun că unde trebui' să ne ducem? o lămuri Eliana. Care-i regula aici?

— Care sînt ordinele Majestății-voastre? întrebă Micaela.

Regina ridică bagheta spre tavan, unde răsări numaidecît o minunăție de candelabru de cristal, și cîntă pe-o melodie tare drăguță:

*La noi, numai o regulă-i: s-accepti
Oricare nebunie cu puțință,
Căci sînt nebuni doar cei ce-s înțelepți,
Iar cuviința e-o necuviință.*

Fetițele se uitară una la alta.

— Ce-i asta? întrebă Eliana.

— O fabulă, răspunse Odeta.

— Cine-a scris fabula asta? o-ntrebă Micaela pe regină.

— Cine vrei, spuse regina și-adăugă: Vrei o pralină de ciocolată?

Apoi întinse bagheta spre-o măsuță pe care-apăru o cutie enormă cu bomboane mari, negre. Dar cum le văzu, cum întinse bagheta și le prefăcu-n caramele, pe care uită să le ofere. Apoi, conducînd micul grup spre ușă, cîntă:

*Cîntați, strigați, urlați, de păr vă trageți,
Fetițe dragi, vă bateți cît poștiți!
Cu cît mai mult de cap o să vă faceți,
Cu-atîta mai simpatice-o să-mi fiți!*

În prag, le spuse:

— Azi după-amiază e petrecere la palat. Vă aștept. În timp ce-o salutau, adăugă: Dacă vreți.

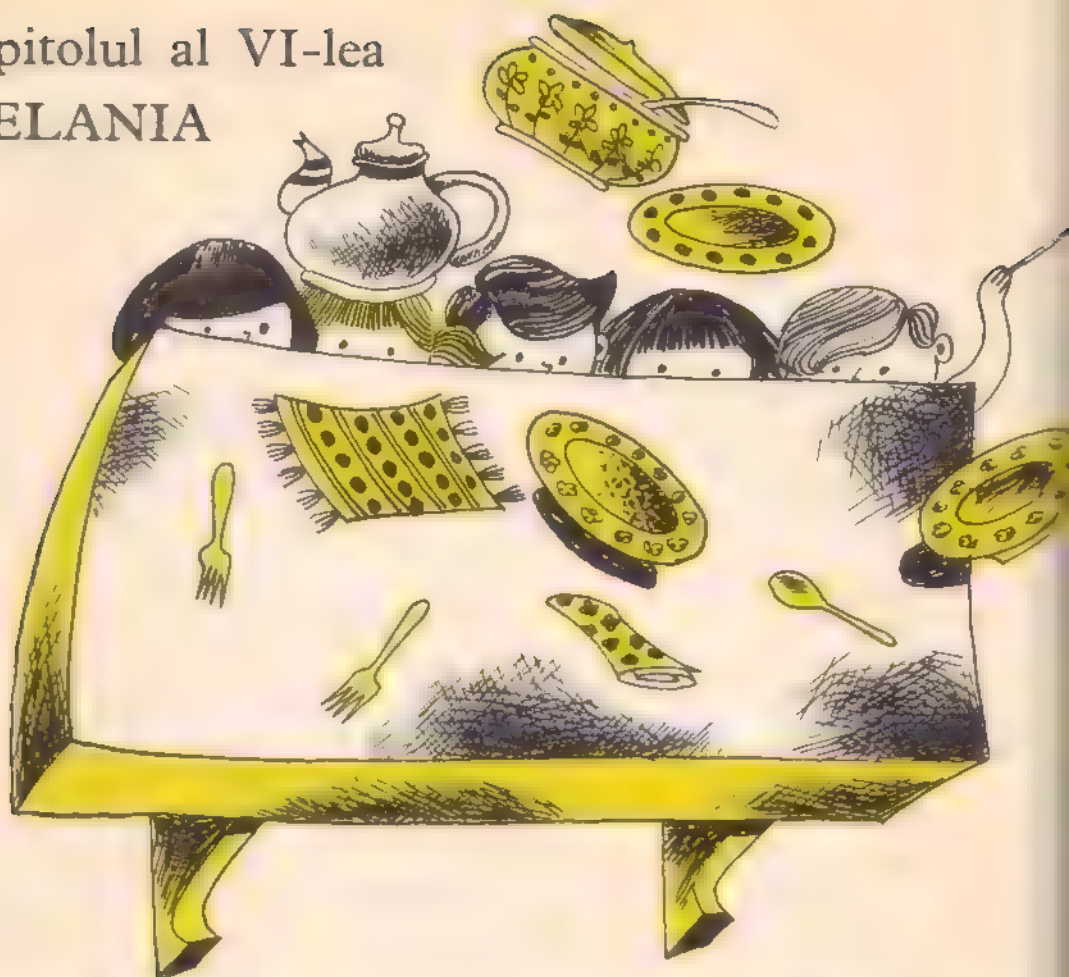
Micaela răspunse:

— Facă-vi-se voia!

Capitolul al VI-lea MELANIA

Ajunși din nou afară, copiii se priviră nițeluș stingheriți. Acum ce-aveau să facă? Nu știau nici măcar cât e ceasul.

— Dac-am pune baghetele magice să ne ofere-o gustare? propuse Olivier.

— Da, zise Micaela, dar am o idee... O să facem o masă joasă de tot și-o să ne putem așeza chiar pe iarbă.

— A! nu, se-mpotrivi Gerald, o să fie mult mai amuzant să facem o masă-adevărată și să fabricăm și niște scaune și niște fotolii.

Micaela și frate-său începură să se certe. Gerald întinse bagheta zicînd: «Să vină-o masă mare!», iar în momentu-n

care-ncepu să apară masa, Micaela-ntinse și ea bagheta și zise: «Nu, o măsuță!» Atunci nu se mai văzu nimic, iar cei doi copii se priviră.

— Uite că baghetele magice nu funcționează, spuseră ei.

O fetiță, care se uita la ei cum se ostenesc, se-apucă să cînte, rîzînd:

*«Plus» cu «plus», aici, dă «plus» ;
«Minus» și cu «minus» — «minus».
«Plus» cu «minus» însă-i «minus» ;
Dar «minus» cu «plus» nu-i «plus».*

Fetița asta avea părul roșu și părea cam răutăcioasă.

— Ce ne-a recitat? întrebă Gerald.

— Nu știu, răspunse Micaela. Ceva de aritmetică...
Ascultă, Gerald: lasă-mă să fac eu masa, și pe tine te las să faci farfuriile.

Se-așternură pe treabă-n bună pace. Micaela porunci o masă frumoasă de stejar, fiindcă nu voia să pună față de masă, ci doar șervețele colorate de pînză, pe care le și căpătă, cu monogramul ei brodat, ceea ce stîrni protestele celorlalți. Apoi, Gerald făcu farfuriile și paharele și, cum șervețelele erau vioriu-pal, făcu farfuriile galben-portocaliu. Olivier fu-nsărcinat cu gustarea și ceru limonadă, cafea de la gheață, cacao fierbinte. Eliana făcu rost de prăjituri și de dulcețuri, iar Odeta, căreia-i fură date-n grijă tartinele, comandă tartine cu pui, cu șuncă și cu felioare de roșii, dar, mai ales, un amestec delicios de pastă de pește cu brînză.

Copiii săreau împrejurul mesei, bătînd din palme de mulțumire. Pe urmă, Gerald făcu scaune și se-așezară. În clipa-n care Micaela-ntinse mîna ca să le toarne prietenilor ei cîte-o ceașcă de cacao, fetița roșcovană, care se uitase la ei tot timpul, întinse bagheta magică, spunînd: «Să piară totul!» În același moment, cei cinci copii căzură grămadă

la pământ, lovindu-se tare, și, cînd își mai veniră-n fire din uluială, scaunele și masa nu mai existau. Furioși cu toții se răstiră la fetița cu părul roșu:

— Tu cine ești? rostiră-n cor.

— Sînt zîna Melania.

— De ce ne-ai stricat gustarea?

— Fiindcă-așa vreau eu răspunse ea.

— Dar nu ți-am făcut nimic, spuse Micaela.

— Nici nu spun că mi-ați făcut ceva, încuviință Melania.

— Atunci, de ce ne faci necazuri?

— Fiindcă-așa vreau eu, răspunse Melania.

— Dar eu nu vreau, zise Micaela.

— Voi aveți dreptul să nu vreți, se-nvoi Melania, iar eu am dreptul să vreau:

*La noi, numai o regulă-i: s-accepti
Oricare nebunie cu puțință,
Căci sînt nebuni doar cei ce-s înțelepți,
Iar cuviința e-o necuviință.*

— Fabula asta mă cam scoate din sărite, spuse Micaela. Întinzînd bagheta, rosti: «Să vină masa-napoi!».

— Ba să nu vină masa-napoi! spuse Melania, întinzîndu-și bagheta ei.

Nu se ivi nici un fel de masă.

— E groaznic de nedrept ce se-ntîmplă, rosti Micaela întorcîndu-se către prietenii ei; ar trebui să apară măcar o jumătate de masă.

Dar Melania-ncepu să danseze cîntînd:

«Plus» cu «plus», aici, dă «plus»;
«Minus» și cu «minus» — «minus».
«Plus» cu «minus» însă-i «minus»;
Dar «minus» cu «plus» nu-i «plus».

Situația devenea gravă. Cei cinci ținură un mic sfat de război.

— Ce să facem? întrebă Gerald.

— Trebui' s-o batem, răspunse Odeta.

— Da, dar dacă ne bate și ea pe noi? se neliniști Gerald.

— Dealtfel, nu te poți bate mîncînd, constată Micaela.

— Bine-nțeles, o să se răzbune, zise Eliana.

— Trebui' s-o alungăm, hotărî Odeta.

— Sau s-o invităm, propuse Gerald.

Ceilalți îl priviră mirați.

— Ai uneori idei bune, zise Micaela. Nu-i rău deloc...
Dac-am invita-o... N-avem altă posibilitate s-o potolim.

— Dar nu-i prietenă cu noi, băgă de seamă Eliana.

— Cînd o s-o invităm, o să fie, o lămuri Gerald.

Micaela se-ndreptă spre Melania, care, holbînd niște ochi furioși, îi privea de la distanță.

— Vrei să mînînci cu noi? o-ntrebă Micaela.

— Nu! răspunse Melania.

— De ce?

— Fiindcă nu vreau.

— Hai să mergem, zise Olivier, că prea-i afurisită.

Plecară, urmați la distanță de Melania. După ce merse-
ră-așa două-trei sute de metri pe sub meri, se pomeniră-n
fața domnului Pock MacRoyth care, în picioare-n mijlocul
peluzei, se pregătea cu grijă să lovească mingea de la picioa-
rele lui. Micaela și prietenii ei se dădură la o parte. Domnul

Pock MacRoyth își luă vînt și lovi mingea. Se auzi un țipăt. Mingea o pocnise-n burtă pe zîna Melania-cu-păr-roșu.

— A căzut! strigă Olivier triumfător.

— Poate-a murit, zise Micaela.

— Mi-a oprit mingea, rosti domnul Pock MacRoyth; terenul ăsta-i foarte prost pentru joc.

Și, ca să se consoleze, cu vîrf de fier al bățului (băț care-i servea de baghetă magică) făcu, de-a lungul merilor, o bordură frumoasă de nu-mă-uita și de lalele roșii.

Se-așeză pe gazon și căscă.

— Florile-astea cresc prea repede, observă el, e plictisitor în țara asta.

— Hai la regină, spuse Eliana... E ea nebună, dar e frumoasă.

— Da, hai la regină, se-nvoi Micaela.

— Hai la regină, repetă domnul MacRoyth.

Și-i urmă dînd din bățul lui cu vîrf de fier, sub care creșteau în iarbă zambile sălbatice.

Capitolul al VII-lea

PETRECERE LA REGINĂ

Regina era-mbrăcată-ntr-o rochie de filamente electrice; lumini repezi alergau de-a lungul acestor filamente și-alcătuiau desene care se schimbau fără-ncetare. Ba citeai pe regină *1001 de mendre*, scris cu litere de foc; ba părea o fântină luminoasă; ba furtună ca la țară.

— Seamănă cu turnul Eiffel, zise Olivier.

— Are-un fel năstrușnic de-a fi gazdă, rosti Micaela.

Într-adevăr, regina alerga-n dreapta și-n stînga, începea fraze pe care nu le termina și organiza cîte-un joc pe minut,

însă nimeni n-apuca să se joace. Sute de copii se ciocneau, se-ncăierau. Era și-o orchestră, compusă din doisprezece muzicanți, și fiecare muzicant cînta ce voia, așa fel că nu se-auzea nimic. Totuși, Micaela recunoscuse primele trei note din *La lumina lunii...* și-o măsură din *Marseieza*.

— Groaznic! îi spuse ea Elianei.

— Da, zise Gerald, aici chiar c-ar trebui Domnișoara să vină să facă un pic de ordine.

Într-un colț, dădură peste niște fetițe care se jucau «de-a cine-o fi?», iar ei încercară să ghicească.

— E bărbat? întrebă Micaela.

— Da, răspunse-o fetiță.

— Trăiește? întrebă iar Micaela.

— Da, răspunse alta.

— La Paris?

— Da, zise-o a treia.

— Important?

— Foarte, dădu răspunsul o a patra.

— E președintele Republicii? mai întrebă Micaela.

— Nu, e Ioana d'Arc, zise-o a cincea fetiță.

— Cum! se supără Micaela, mi-ai spus că-i bărbat.

— E tot ce poștești, zise fetița.

Micaela-i șopti, cu glasul scăzut, Elianei:

— Ce-ar fi dacă ne-am juca numai noi cinci?

Cei cinci urcară o mulțime de scări și, la etajul trei, găsiră o-ncăpere goală; se instalară-n fotolii, iar Olivier întrebă:

— Ce-o să facem?

— Am o idee, răspunse Micaela. Dacă ne-am juca de-a școala...

— A! da, se bucură Olivier, bătînd din palme. Și-ncepu numaidecît: «*Faraon visă un vis... Și iată, i se părea că stă pe malul Nilului...*».

— Taci din gură, Olivier! zise Micaela.

— «*Un vulcan*», începu Gerald, «*este un munte care împoașcă flăcări și lavă topită, printr-o deschizătură numită crater*».

— Taci din gură, Gerald! îl întrerupse Micaela. Am să vă pun la toți întrebări. Eu sînt învățătoarea.

— Ba nu, zise Odeta, eu sînt!

— De ce? întrebă Micaela.

— Fiîndc-așa vreau eu, se-ncăpățînă Odeta.

Dar ceilalți patru-ncepură să țipe la ea:

— Destul! O să facem reguli pentru noi. Micaela e-nvățătoarea; după asta, o să fii tu; Micaela, pune-ne-ntrebări!

— E rîndul tău, Gerald, îi spuse Micaela. Cine e bărbatul care-a apărat Galia contra romanilor?

— Cezar, răspunse Gerald.

— Foarte bine! încuviință regina, care se afla-n picioare-n spatele lor.

— E rîndul tău, Eliana, rosti Micaela. Cine e tatăl lui Ludovic al XIII-lea?

— Ludovic al XII-lea, răspunse Eliana.

— Foarte bine! spuse regina zînelor.

Tocmai atunci intră-n odaie domnul MacRoyth.

— Puneți-i o-ntrebare, propuse regina.

Dar domnul MacRoyth scoase din buzunar o minge și-o așeză-n fața lui.

— Asta-i culmea! protestară copiii, punîndu-și speriați mîinile la ochi.

— De ce? întrebă regina. Lăsați-l să facă tot ce vrea, e musafirul meu.

— Dar nu-i și-al nostru, zise Micaela, care-nhăță mingea și refuză s-o mai dea-napoi.

— Atunci, puneți-mi o-ntrebare, se-nvoi domnul MacRoyth.

Micaela reflectă-ndelung. În sfîrșit, întrebă:

— Care e capitala Marii-Britanii?

— Edinburgh, răspunse domnul MacRoyth.

— Foarte bine! spuse regina zînelor.

Cînd, o oră mai tîrziu, copiii îi urară reginei «facă-vi-se voia», Micaela o-ntrebă:

— Și-acum, unde ne sfătuiește Majestatea-voastră să dormim?

— Unde vreți, răspunse regina.

Capitolul al VIII-lea

ÎNTOARCEREA

— Eu, le spuse Micaela prietenilor ei, îndată ce ieșiră din palat, eu nu mai vreau să-mi fac o mie și una de mendre, ci am o singură dorință.

— Și eu la fel! zise Eliana.

— Și eu la fel! rosti Odeta.

— Și eu la fel! vorbiră deodată Gerald și Olivier.

— A mea e să mă-ntorc la mine-acasă, se destăinuie Micaela.

— Și eu — la mine-acasă, vorbi Eliana.

— Și eu — la mine-acasă, rosti Odeta.

— Și noi — la noi acasă, ziseră Gerald și Olivier.

Cei cinci se uitară unul la altul și pufniră-n ris.

— Numai că, spuse Gerald, pentru-ntors ar trebui să ne luăm aripile și-am pierdut numărul de la vestiar.

— N-avem nevoie de aripi, îi liniști Micaela. Avem baghetele magice ; n-avem de spus decît: «Vreau să mă văd în patul meu!», și-o să ne trezim în patul nostru.

— Să-ncercăm... Mai întîi, Olivier, că el e cel mai mic. Olivier întinse bagheta și rosti:

— Vreau să mă văd la mine-n pat! Și-n aceeași clipă dispăru.

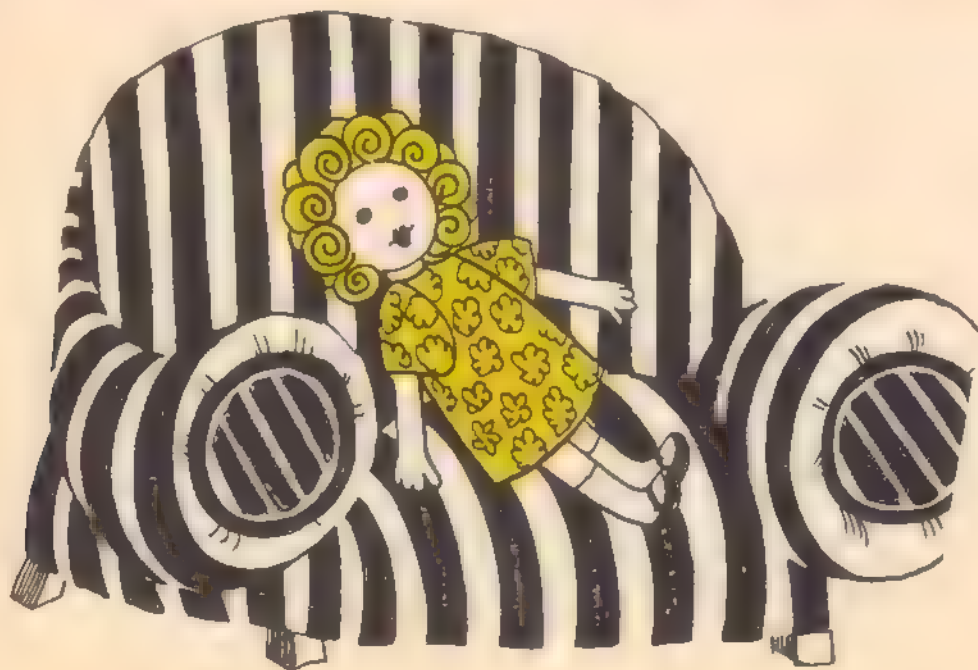
— Vedeți că merge foarte bine, se bucură Eliana.

La rîndul ei, Micaela-ntinse bagheta, închise ochii și zise:

— Vreau să mă văd la mine-n pat!

Atunci, văzu din nou, foarte iute, ca la cinema, cînd rulează filmul prea repede și de-a-ndoaselea, marele drum de culoarea toamnei pe deasupra valurilor verzi ale pădurii, apoi, nisipul alb al deșertului ; zări de departe vîlvătaia roșie-a micului vulcan ; vîlvătaia crescuse. Micaela deschise ochii

Era la ea în odaie. Cineva-i deschisese obloanele, și-o rază de soare lumina vesel cearșaful. Nimic nu se schimbase.

Pe fotoliu, se afla păpușa ei cea mare-mbrăcată-n mătase-albastru-deschis; pe sobă, vaporeșul de sticlă, roșu cu alb, ciștigat la bilci; pe pereți, fotografiile părinților și-ale fraților ei. Domnișoara era-n picioare lângă ușă și zicea:

— Hai, scoală-te, fetițo, ai să-ntîrzii la școală.

Micaela se frecă la ochi și se sculă. Era foarte mulțumită că-și regăsise casa și chiar și școala. Numai că degeaba-ncerca să repete-n gând lecțiile din ziua aceea. Se gîndea la Rușina'șaiurit, la domnișoara Celesta, la regină, și-avea chef să meargă la școală zburînd pe deasupra caselor.

— Unde-mi sînt aripile? o-ntrebă ea pe Domnișoară.

— Aripile? răspunse Domnișoara.. Ai două picioare zdrene cu care să mergi.

La școală, se-ntîlni cu Eliana și cu Odetă; dar cum nu stăteau în aceeași bancă, nu putu să le vorbească despre Parcul Fermecat.

— Micaela! rosti glasul sever al domnișoarei Sugativă, la ce te gîndești?

— La nimic, domnișoară!

— Ridică-te și recită-mi fabula!

Micaela se sculă în picioare și se legănă un pic pe vîrfuri, căutînd să-și amintească primul vers. În sfîrșit, și-l aduse-aminte.

*Cumătrul Corb, stînd la ghișeul său,
Pe cioc își petrecuse ochelarii...*

— Ai înnebunit, Micaela? întrebă domnișoara Sugativă. Îți pun zero! Nu-mi place să-și bată nimeni joc de mine!

Micaela se-așeză foarte nedumerită. Cum începea fabula aia?

Și, totuși, era și «Cumătrul Corb...» și mai la vale, «rușinat ș-aiurit»... Dar unde-l văzuse ea, oare, pe-acest domn Rușina'saiurit? Totul devenea vag, vag... Peste-o oră, nu se mai gîdea la toate-aceste-ntîmplări.

Trecură multe zile. Micaela uitase cu totul de Parcul Fermecat. Creștea; încerca să fie mai drăguță cu frații ei; începuse să se plictisească de păpuși și să prefere cărțile. Și-așa-mplini opt, apoi nouă ani.

Ziua ei de naștere, la nouă ani împliniți, fu destul de tristă. Făcuse pregătiri pentru sărbătorire cu mult înainte și nimic nu se petrecea cum sperase. Frații ei îi făcuseră un cadou frumos; dar, după-aceea, o cam luaseră peste picior; le răspunse și ea-n același fel, și, pe urmă, toată ziua nu mai vorbiseră cu ea; le invitase pe Eliana și pe Odeta să vină să se joace împreună, după-masă, dar aveau amîndouă pojar. Nici seara nu fusese mai reușită.

— Domnișoară, declarase Micaela, e ziua mea, nu mă culc decît la zece.

— Nici gînd! se-mpotrivise Domnișoara, ești obosită; ți se-nchid ochii; dimpotrivă, trebui' să te culci devreme.

«Ah! ce plictiseală!». se gîdea Micaela, punînd capul pe pernă. «Aș vrea să mă-ntorc în Țara celor O Mie și Una de Mendre».

Își aminti călătoria, aripile, își spuse c-ar fi foarte plăcut să zboare iar deasupra vastelor valuri verzi ale pădurii și, deodată, văzu din nou marele deșert alb și pe Faraonul cu chipiul de piatră. Se duse drept la el:

— Bună ziua, Faraone, îl salută ea. Mă recunoașteți?

— Da, răspunse Faraon. Ești fetița care mi-a tălmăcit visul cu cele trei cloști albe și cu cele trei cloști negre.

— Și ce v-am prezis eu s-a-ntîmplat? întrebă Micaela.

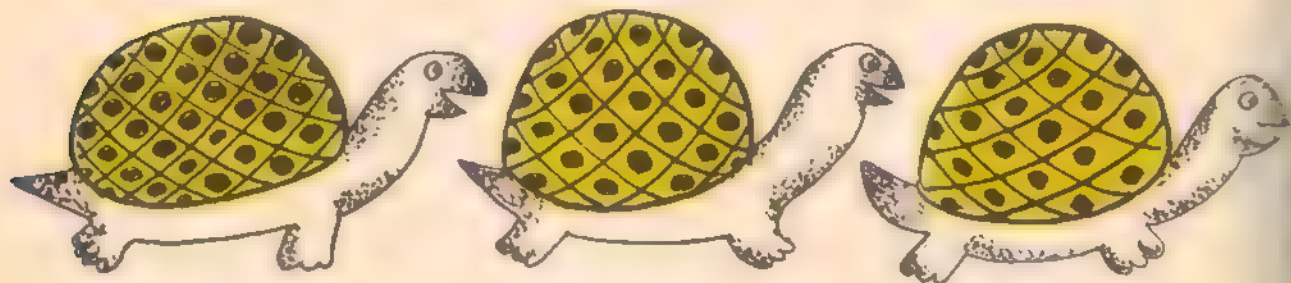
— Nu, răspunse Faraon... Chiar deloc... Dar aștept cu-ncredere. Stai jos!

Micaela se-așează la poalele micului vulcan, iar Faraon se-aplecă misterios înspre ea:

— As'noapte-am visat alt vis, i se destăinui el. Vrei să mi-l tălmăcești?

— Ce fel de vis? întrebă Micaela, oftînd.

— Ascultă, zise Faraon. Se făcea că stau pe malul Nilului... Deodată, am văzut ieșind din apă șase broaște țestoase

portocalii și șase broaște țestoase viorii... Ce-o fi-nsemnînd asta?

— Nu-nseamnă absolut nimic, răspunse Micaela, dînd din umeri.

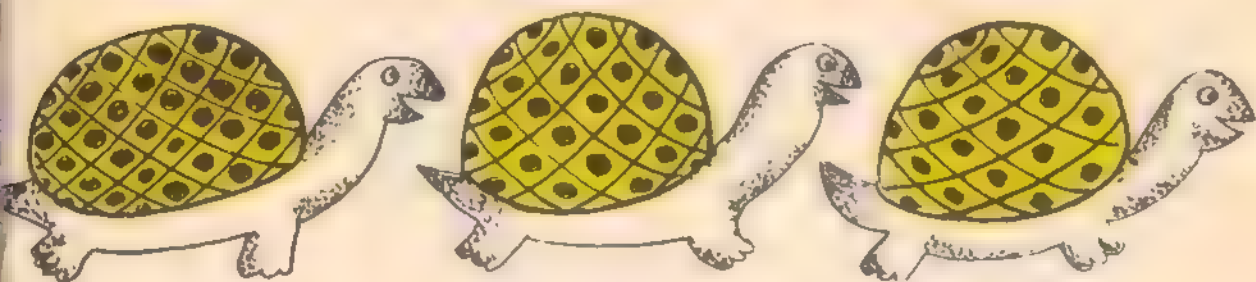
— Cum adică? întrebă Faraon, plin de mirare.

— Absolut nimic, răspunse Micaela... Dealtfel, visele nu-nseamnă niciodată nimic. Visele nu există. Uite-așa, eu, în momentul ăsta, visez că vă văd pe dumneavoastră... dar dumneavoastră nu existați.

— Cum nu există? întrebă Faraon. Dar sînt regele Egiptului de Sus și-al celui de Mijloc...

— Egiptul nu există, zise Micaela.

Atunci, Faraon își ridică brațele de piatră; Micaelei îi fu grozav de frică și-o luă la fugă; Faraon alergă după ea, dar, din fericire, rantia lui de piatră îi strîngea atît de mult picioarele, că nu putea să umble prea repede. Faraon se-nvîr-ti-n jurul cîtorva dîmburi de nisip și-o pierdu din vedere. Numaidecît ajunse la stația de cămile; prima din șir era cămila bătrînă și blîndă care-o dusesese-odinioară la Parcul Fermecat. Încălecă, îi lăsă în jos urechea dreaptă, care era și mai ruginită decît altădată, și spuse: «La Parcul Fermecat!»,

iar cămila porni.

Făcuse vreo două sute de metri, cînd, la intrarea-n deșert, cu mult în urma ei, Micaela-l zări pe Faraon, care, arătîndu-și profilul, striga: «Aha! nu există?... Ai să vezi tu!» Apoi, îl pierdu din vedere.

Peste trei ore-ajungea în fața ghișeului domnului Rușina'saiurit. Micaela se-apropie de el și-l întrebă:

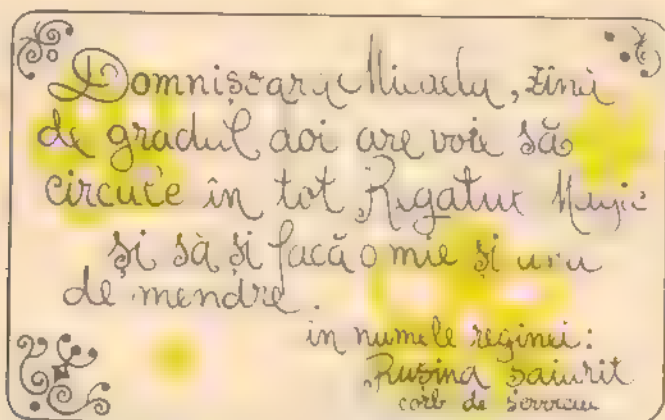
— Pot intra?

— Cine ești tu? rosti Rușina'saiurit, care-avea glasul ceva mai dogit.

— Sînt zîna Micaela.

— Zîna..., spuse corbul..., zîna? Nu pari deloc zîna.
— Cum? se miră Micaela... Nu vă amintiți de mine?
Îi întinse corbului un cartonaș pe care-l găsisese ca prin
minune în buzunarul șortulețului de uniformă:

Rușina'șaiurit o privi pe Micaela cu multă neîncredere:
— Legitimația asta a expirat, croncăni el.
— Expirat? întrebă Micaela... Asta ce vrea să zică?
— Nu știu, răspunse corbul, dar știu că așa se zice... Nu,
nu, domnișoară, nu poți intra cu legitimația asta. Trebuie
să dai examen.
— Fie, se-nvoi Micaela curajoasă.
Acum, învăța mult mai bine. Fusesse de două ori prima
și-o dată a doua. Era foarte sigură de ea.
— *Aritmetică*: anunță corbul. Cît fac doisprezece ori
doisprezece?
— O sută patruzeci și patru, răspunse Micaela.
Dar corbul clătina din cap fără să spună «cîred că da», cum
spera Micaela.
— *Istorie*: Cine era tatăl lui Ludovic al XIII-lea?
— Henric al IV-lea, rosti Micaela. E bine?

PARC FERMECAT
ADRESATI-VA DOMNULUI
RUSIN'SAIURIT - CORB DE SERVICIO

Dar Rușina' șaiurit păru din ce în ce mai trist și nu răspunse.
— E inutil să mergem mai departe, cîrîi el. Cred că acum,
pentru tine, Micaela dragă, Parcul Fermecat s-a închis.
Din fericire, cămila așteptase și Micaela putu să se-ntoarcă,
în cursul nopții, acasă.

CUPRINS

Capitolul I	
MICAELA	5
Capitolul al II-lea	
RUȘINA'ȘAIURIT	14
Capitolul al III-lea	
DOMNIȘOARA CELESTA	21
Capitolul al IV-lea	
CĂLĂTORIA PRIN AER	31
Capitolul al V-lea	
REGINA NOASTRĂ ÎNCÎNTĂTOARE ȘI NEBUNĂ	45
Capitolul al VI-lea	
MELANIA	50
Capitolul al VII-lea	
PETRECERE LA REGINĂ	57
Capitolul al VIII-lea	
ÎNTOARCEREA	62

Lector : GH. ZARAFU
Tehnoredactor : VALERIA POSTELNICU

Dat la cules 21.X.1975. Bun de tipar 20.I.1976.
Apărut 1976. Comanda nr. 1134. Tiraj 30 000.
Broșate 28 000 + legate 2 000. Coii de tipar 9.

Tiparul executat sub comanda nr. 50602
la Combinatul poligrafic „Casa Scintei”.
Piața Scintei nr. 1, București
Republica Socialistă România

Lei 6,75

